

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 404/2011-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. F. V., P., zastúpeného spoločnosťou ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA V., s. r. o., P., v mene ktorej konajú konatelia a advokáti JUDr. K. V. a Mgr. D. V., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa Dohovoru o právach osôb so zdravotným postihnutím uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 11 Co 5/2011-121 zo 17. februára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. F. V. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. apríla 2011 doručená sťažnosť Ing. F. V., P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa Dohovoru o právach osôb so zdravotným postihnutím (ďalej len

„dohovor OSN“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 11 Co 5/2011-121 zo 17. februára 2011 (ďalej aj „namietané rozhodnutie“).

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

«Dňa 12.2.1998, následkom autonehody som utrpel ťažké zdravotné postihnutie spočívajúce v ochrnutí nôh, v čiastočnom ochrnutí prstov rúk a hornej časti trupu, poškodenia mozgovej časti hlavy. Po absolvovaní dlhodobých liečení... som začal opätovne žiť v P. Spočiatku aby som sa mohol na vozíku zo zadného vchodu bytového domu, po schodisku, ktoré malo 5 schodníc, dostať do svojho bytu, tak môj otec na umožnenie pohybu mechanického vozíka zriadil 2 kovové vodiace 3m dlhé koľaje. ...toto schodisko bolo nahradené betónovou plošinou s miernym stúpaním.

Táto výstavba a využívanie bezbariérového schodiska bola rešpektovaná susedmi skoro 9 rokov a až v poslednom období, títo susedia... sa snažia fyzicky zlikvidovať tento bezbariérový prístup s tým, že ako „vozičkar“ nech sa umiestnim do špeciálneho ústavu a nech neobťažujem zdravých susedov bytového domu tým, že vraj bezbariérová úprava núdzového schodiska im spôsobuje ťažkosti pri chôdzi.

Som občanom s ťažkým zdravotným postihnutím, som ochrnutý na dolné končatiny a svoj život a pohyb prežívam len na mechanickom invalidnom vozíku. ... Podľa posudku Okresného úradu práce, odboru sociálnych vecí v P., moje zdravotné postihnutie obmedzuje funkčnosť môjho organizmu na 90 %, tzn. som len na 10 % akotak funkčný a schopný života. ... na základe horeuvedeného posudku mi Okresný úrad, odbor sociálnych vecí v P., poskytol podľa zákona o sociálnej pomoci peňažný príspevok na úpravu bezbariérového bytu vo výške 250.000,-Sk. ... Pri posudzovaní nároku na priznanie peňažného príspevku na bezbariérovú úpravu prístupu do bytu a celého bytu, Okresný úrad v P. nepožadoval odo mňa, aby som na túto úpravu požiadal o vydanie stavebného povolenia, dokonca ani nepožadoval špeciálny projekt, ale v tomto prípade mu postačoval jednoduchý náčrt výstavby bezbariérového prístupu a popis bezbariérových úprav v mojom byte. Ako sťažovateľ tvrdím, že v tomto prípade pochybenie štátneho orgánu pri schvaľovaní peňažného príspevku s nevyžadovaním stavebného povolenia, nemôže byť, po viac ako 8 rokov „šikanózne“ posudzované v môj neprospech a z tohto dôvodu ani nemôže niekto rozhodovať, že bezbariérová úprava vstupného schodiska bez stavebného povolenia je

nelegálnou stavbou, a preto je potrebné ju zbúrať (takýto postup by hrubo odporoval dohovoru č. 317/2002 Z.z). ...

Ako sťažovateľ, užívam byt č. 1 na prízemí v P., v ktorom žije v spoločnej domácnosti so mnou len moja matka... Súčasná úprava schodiska je najpriateľnejšia, najekonomickejšia a vzhľadom na jej mierny sklon v ničom nemôže ohrozovať život, zdravie a bezpečnosť ostatných mojich zdravých susedov.

... Spoločenstvo bytov a nebytových priestorov „Dobré bývanie“ v P., bez môjho pozvania a bez mojej prítomnosti dňa 17.10.2010 schválilo uznesenie, podľa ktorého mám v termíne do 15.11.2010 upraviť schodište z dvora na pôvodný stav, zrušiť nájazdovú rampu a dať tam pôvodné schodište, pretože aj neinvalidi a starší ľudia prichádzajú do bytového domu a nemôžu chodiť po terajšej nájazdovej rampe a spôsobuje im to zdravotné ťažkosti. Súčasne navrhli, aby som si urobil vchod do bytu z prednej strany bytového domu a používal schodište pre vstup do svojho bytu, kde si môžem nainštalovať sklopné lišty tvaru U. Zároveň navrhli odstrániť parkovaciu zábranu, ktorá je pod mojím balkónom, ktorú som si zriadil sám bez súhlasu spoluvlastníkov bytov, ktorá je osadená na spoločných priestoroch dvora. Ďalej, aby som odstránil zamrežovanie okien, ktoré znehodnocuje a zohyďuje fasádu bytového domu a zastavil orezávanie orgovánu v prednej pravej časti...»

Sťažovateľ na ochranu svojich práv sa návrhom vo veci samej podaným 2. novembra 2010 Okresnému súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) domáhal uloženia povinnosti odporcom v 1. až 5. rade zdržať sa obťažovania sťažovateľa a vážne ohrozovať výkon jeho práv k bytovému domu v P., a to konkrétne: (1) odstrániť bezbariérovú úpravu schodiska zo zadného vchodu bytového domu v P., resp. brániť vstupu sťažovateľa do bytového domu a bytu č. 1 výmenou zámku na vstupných dverách; (2) odstrániť parkovaciu zábranu osadenú pod balkónom bytu č. 1 v tomto bytovom dome; (3) odstrániť zamrežovanie okien bytu č. 1 a (4) určiť neplatnosť zápisnice zo schôdze spoločenstva vlastníkov bytov a nebytových priestorov „D.“, P. (ďalej len „spoločenstvo“ alebo „odporca v 1. rade“) zo 17. októbra 2010. Sťažovateľ súčasne podal návrh na vydanie predbežného opatrenia podľa ustanovení § 74 a nasledujúcich zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“).

Okresný súd uznesením sp. zn. 14 C 215/2010 z 12. novembra 2010 uložil odporcovi v 1. rade „zdržať sa konania smerujúceho k odstráneniu bezbariérovej úpravy schodiska zo zadného vchodu bytového domu v P., brániť vstupu navrhovateľa do bytového domu a bytu č. 1 v P., výmenou zámku na vstupných dverách, zdržať sa konania smerujúceho k odstráneniu parkovacej zábrany osadenej pod balkónom bytu č. 1, P., a to všetko až do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 14C/215/2010“. Vo vzťahu k odporcom v 2. až 5. rade návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol, keďže títo ako vlastníci bytov a nebytových priestorov sa zúčastňujú na riadení spoločenstva prostredníctvom zhromaždenia vlastníkov.

Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, a to proti výroku, ktorým okresný súd vo vzťahu k odporcom v 2. až 5. rade návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol. Poukázal na to, že aj napriek tomu, že všetci obyvatelia bytového domu mali vedomosť o predbežnom opatrení, odporca v 2. rade – R. D.– 17. novembra 2010 začal odstraňovať bezbariérovú úpravu schodiska v bytovom dome v P., a aj napriek upozorneniam právneho zástupcu sťažovateľa pokračoval v demolačných prácach až do príchodu polície. Policajná hliadka musela opakovane naliehať aj na odporcov v 3. až 5. rade, aby prestali v búraní schodiska a umožnili ho žalobcovi opraviť, inak by nemal možnosť dostať sa von z domu. Z tohto dôvodu žiadal zmeniť uznesenie súdu prvého stupňa v jeho zamietavej časti.

Proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia podal odvolanie aj odporca v 1. rade, ktorý ho navrhol zrušiť. Podľa odporcu v 1. rade súd prvého stupňa pochybil, keď neskúmal opodstatnenosť rozhodnutia spoločenstva a neskúmal tiež, či sťažovateľ mal na takéto stavebné úpravy stavebné povolenie. Pre byt vo vlastníctve sťažovateľa nebolo dosiaľ vydané rozhodnutie stavebného úradu, že ide o byt osobitného určenia. K osadeniu parkovacej zábrany sťažovateľom došlo tiež svojvoľne bez súhlasu spoločenstva.

Krajský súd uznesením č. k. 11 Co 5/2011-121 zo 17. februára 2011 odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu v jeho zamietavej časti potvrdil a súčasne zmenil

vo výroku, ktorým súd vyhovel návrhu na vydanie predbežného opatrenia tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia proti odporcovi v 1. rade zamietol.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal, že krajský súd „*nekonal zákonným spôsobom*“ a súčasne porušil základný princíp súdneho konania, a to „*princíp rovnosti zbraní*“, keď „*moje tvrdenia a dôkazy žiadnym spôsobom neboli rešpektované a neboli vykonávané podľa Dohovoru č. 317/2010 Z.z.*“.

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ citoval jednotlivé články ústavy a dohovoru OSN, ktoré podľa jeho názoru krajský súd napadnutým rozhodnutím „*bezprecedentne porušil*“. V tejto súvislosti ďalej uviedol:

«Konajúci sudca Krajského súdu v Prešove, svojim uznesením, ktoré je predmetom tejto ústavnej sťažnosti, nehumánne, neľudsky, nemorálne a neeticky porušil už základné princípy ustanovené v Preambule tohto Dohovoru ...pokiaľ slovenské predpisy sú odlišné, resp. majú výhrady oproti obsahu Dohovoru, tak tento Dohovor má prednosť a v zmysle toho je potrebné aplikovať a vykladať domáce predpisy, ako je napr. stavebný zákon, vyhláška č. 532/02 Z.z., zák. č. 189/92 Zb., ktoré upravujú stavebnotechnické podmienky pre bezbariérové úpravy pre osoby ťažko zdravotne postihnuté – imobilné, ako i bezbariérové byty, tzv. byty osobitného určenia. Je veľmi smutné, že slovenské súdy, vrátane Krajského súdu v Prešove, nepoužíva citované interpretačné pravidlo tohto Dohovoru a väčšinou práva osôb s ťažkým zdravotným postihnutím („vozičkarov“) aplikuje v prospech zdravých občanov SR len preto, že títo sú vo väčšine a nesúhlasia s bezbariérovými úpravami.»

Na základe uvádzaných dôvodov sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a rozhodol týmto nálezom:

„1. Právoplatným uznesením 11Co 5/2011-121 zo dňa 17.2.2011 Krajského súdu v Prešove, ktorým zmenil uznesenie 14C 215/2010 Okresného súdu v Prešove boli porušené základné práva Ing. F. V., bytom P., jeho právo na súdnu ochranu podľa č. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako i jeho základné ľudské práva podľa Medzinárodného dohovoru uverejneného pod č. 317/2010 Z. z. o právach osôb so zdravotným postihnutím.

2. Uznesenie 11Co5/2011-121 Krajského súdu v Prešove zo dňa 17.2.2011 sa zrušuje a vracia sa na opätovné rozhodnutie Krajskému súdu v Prešove.

3. Priznáva sťažovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000 €, ktorú je povinný zaplatiť Krajský súd v Prešove do 2 mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Priznáva trovy konania právneho zastúpenia vo výške vyčíslenej právnym zástupcom sťažovateľa, ktoré je Krajský súd v Prešove povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (nálezu).“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal...

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom

predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom sťažovateľa, ktorý je v tomto prípade zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom. Preto v danej veci ústavný súd rozhodoval o porušení tých práv, vyslovenia porušenia ktorých sa sťažovateľ domáha v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite sťažnosti. Tvrdenia o porušení iných ustanovení ústavy, ktoré sťažovateľ uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, je v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu potrebné považovať iba za súčasť argumentácie sťažovateľa (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07).

Predmetom konania pred ústavným súdom (vychádzajúc z petitu sťažnosti) je tvrdenie sťažovateľa, že krajský súd konajúci v jeho veci zamietnutím jeho návrhu na nariadenie predbežného opatrenia porušil jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva garantované dohovorom OSN.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať

všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). V nadväznosti na to ústavný súd dodáva, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

1. Vychádzajúc z uvedeného sa ústavný súd najprv zaoberal možným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy namietaným rozhodnutím krajského súdu, ktorým bol v rámci odvolacieho konania zamietnutý jeho návrh na vydanie predbežného opatrenia.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti (napr. II. ÚS 81/07, II. ÚS 198/05) vyslovil, že rozhodovanie a rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia v súdnom konaní možno považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

V súvislosti s preskúmaním predbežných opatrení ústavný súd podotýka, že posúdenie podmienok na vydanie predbežného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Preto samotný ústavný súd ako nezávislý súdny orgán

ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) sa spravidla nepovažuje za oprávneného zasahovať do rozhodnutí o predbežných opatreniach, keďže nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov, a okrem toho ide o rozhodnutia, ktoré do práv a povinností účastníkov konania nezasahujú konečným spôsobom (IV. ÚS 82/09). Ústavný súd posudzuje problematiku predbežných opatrení zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o nariadení predbežného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o predbežných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu.

Napriek uvedenému ústavný súd zdôrazňuje, že aj v konaní o návrhu na vydanie predbežného opatrenia musia byť rešpektované minimálne požiadavky zodpovedajúce princípmo spravodlivého procesu, resp. základnému právu na súdnu ochranu. Rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť najmä náležite odôvodnené.

Ústavný súd poukazuje ďalej na to, že účelom predbežného opatrenia je dočasná úprava práv a povinností, ktorá nevyučuje, že o právach a povinnostiach účastníkov konania o predbežnom opatrení bude vo veci samej rozhodnuté inak, než v konaní o predbežnom opatrení. Všeobecný súd predbežným opatrením dočasne upravuje pomery účastníkov konania, pričom je dôležité, že je povinný poskytnúť ochranu tomu, kto sa vydania predbežného opatrenia domáha, ale v rámci ústavných pravidiel tiež tomu, proti komu návrh smeruje. Predbežné opatrenia s ohľadom na ich charakter nemôžu spravidla zasiahnuť do základných práv alebo slobôd účastníkov konania, lebo rozhodnutia o nich nemusia zodpovedať konečnému meritórnemu rozhodnutiu. Predbežné rozhodnutia predstavujú opatrenia, trvanie ktorých je obmedzené a môžu byť kedykoľvek na návrh zrušené (IV. ÚS 257/2010).

Krajský súd v odôvodnení uznesenia č. k. 11 Co 5/2011-121 zo 17. februára 2011, ktorým v odvolacom konaní zamietol návrh sťažovateľa na nariadenie predbežného opatrenia, okrem iného uviedol:

«Ako z návrhu na vydanie predbežného opatrenia vyplýva a konštatoval to aj súd prvého stupňa v napadnutom uznesení, dôvodom na podanie návrhu na vydanie predbežného opatrenia bola Zápisnica zhromaždenia vlastníkov bytov ako orgánu spoločenstva bytov a nebytových priestorov „D.“, P. zo dňa 17.10.2010. Z tejto Zápisnice vyplynulo, že zhromaždenie vlastníkov bytov prijalo rozhodnutie, podľa ktorého dáva na vedomie žalobcovi ako vlastníkovi bytu č. 1 na prízemí, aby upravil schodište z dvora na pôvodný stav, zrušil nájazdovú rampu a dal pôvodné schodnice, pretože aj neinvalidi a starší ľudia prichádzajúci do bytového domu nemôžu chodiť po terajšej nájazdovej rampe a spôsobuje im to zdravotné ťažkosti. Ďalej sa konštatuje, že nájazdová rampa bola urobená svojvoľne Ing. V., bez konzultácie so spoluvlastníkmi bytov a túto nájazdovú rampu musí odstrániť do 15.11.2010. Navrhli, aby si urobil vchod do bytu z prednej strany bytového domu a používal schodište pre vstup do jeho bytu, kde si môže nainštalovať sklopné lišty tvaru U. Súčasne navrhli ďalšie riešenie, a to inštalovanie elektrickej plošiny cez jeho balkón, kde nebude nikomu prekážať. Podľa bodu 2), zhromaždenie vlastníkov bytov navrhlo odstrániť parkovaciu zábranu, ktorá je pod balkónom žalobcu, ktorú zriadil sám, bez súhlasu spoluvlastníkov bytov, a ktorá je osadená na spoločných priestoroch dvora. Inštalovanie tejto parkovacej zábrany nebolo konzultované so spoluvlastníkmi. Podľa bodu 3) tejto Zápisnice mal žalobca odstrániť zamrežovanie okien, ktoré znehodnocuje a zohyzďuje fasádu bytového domu. Žalobca nekonzultoval so spoluvlastníkmi túto úpravu. Podľa bodu 4) mu bolo uložené zastaviť orezávanie orgovánu v prednej časti bez vyjadrenia spoluvlastníkov a podľa bodu 5) sa konštatuje, že svojvoľné obloženie stien na prízemí bytového domu bolo uskutočnené bez vyjadrenia spoluvlastníkov s tým, že spoločenstvo bude riešiť túto záležitosť na jar roku 2011. V bodoch 1) a 2) tejto Zápisnice bol termín vykonania nápravy do 15.11.2010 s tým, že pri nedodržaní tejto požiadavky budú úpravy vykonané na vrub spoločenstva. V prípade zamrežovania okien, ak nebude toto odstránené, spoločenstvo uplatní právnu cestou nápravu podaním žaloby na okresný súd.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na výpis z registra Spoločenstva vlastníkov bytov a nebytových priestorov, podľa ktorého takéto spoločenstvo pod názvom D., so sídlom

P., je zaregistrované od 17.9.2010 s tým, že oprávnenou osobou konať za toto spoločenstvo je P. K.

Z návrhu žalobcu je zrejmé, že okrem iného vo veci samej, sa tento domáha určenia neplatnosti Zápisnice zo schôdze spoločenstva vlastníkov bytov a nebytových priestorov „D.“, P. zo dňa 17.10.2010.

Z uvedeného je zrejmé, že žalobca sa podanou žalobou okrem iného domáha, v zmysle § 14 ods. 4 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov nápravy, a to v tom zmysle, že prehlasovaný vlastník bytu alebo nebytového priestoru v dome má právo obrátiť sa do 15 dní od hlasovania na súd, aby vo veci rozhodol, inak jeho právo zaniká. Z tohto pohľadu takéto rozhodnutie zhromaždenia vlastníkov bytov ako orgánu spoločenstva nie je možné realizovať, keďže toto rozhodnutie žalobca ako prehlasovaný vlastník napadol a jeho realizácia je možná až po tom, ako rozhodne súd. Z tohto pohľadu potom, z tohto rozhodnutia vlastníkov bytov nehrozí žalobcovi žiadna ujma, keďže takéto rozhodnutie, napriek stanovenému termínu odstránenia stavebných úprav, nie je možné realizovať. V opačnom prípade by vlastníci bytov postupovali v rozpore so zákonom. Navyiac, ani z hľadiska konania žalovaných v 2. až 5. rade, ako to nakoniec aj z odvolania žalobcu vyplýva, v čase rozhodovania odvolacieho súdu nehrozí také konanie, ktoré by vyžadovalo dočasnú úpravu spôsobom, akým to žalobca v návrhu uplatňuje.

Z tohto dôvodu odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o zamietnutí návrhu na vydanie predbežného opatrenia proti žalovaným v 2. až 5. rade a súčasne zmenil uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým súd vyhovel návrhu na vydanie predbežného opatrenia proti žalovanému v 1. rade (§ 219 ods. 1 a § 220 O.s.p.).»

Ústavný súd po preskúmaní namietaného rozhodnutia krajského súdu dospel k záveru, že ho možno považovať za ústavne akceptovateľné a udržateľné z hľadiska dodržania základných ústavnoprocených princípov. Vychádzajúc z citovaného odôvodnenia namietaného rozhodnutia ústavný súd konštatuje, že krajský súd skúmal dostatočne dôvody existencie právneho vzťahu medzi účastníkmi konania, osvedčenie nároku sťažovateľa, ako aj naliehavosť a nutnosť dočasnej úpravy vzťahov medzi účastníkmi konania (hrozba ujmy musí hroziť reálne a bezprostredne), pričom jeho záver o zamietnutí návrhu sťažovateľa vychádza z logickej úvahy opierajúcej sa o dostatočne

náležitú odôvodnenie. Uvedený záver krajského súdu ani skutkové zistenia, na ktorých je založený, nemožno v tomto prípade kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené, arbitrárne alebo nezlučiteľné s relevantnou zákonnou a ústavnou právnou úpravou, hoci sťažovateľ má na vec iný názor.

Námietky sťažovateľa smerujúce proti namietanému rozhodnutiu krajského súdu nezakladajú podľa názoru ústavného súdu reálnu možnosť na to, aby po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie na ich základe ústavný súd mohol dospieť k záveru, že v danom prípade došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd napokon dodáva, že jedným z predpokladov pre jeho rozhodnutie o porušení základných práv a slobôd je také ich porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľné v činnosti súdu pred začatím konania alebo v konaní o veci samej (§ 74 a nasl. a § 102 OSP), resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku v spojení s predbežnými opatreniami. Nevyhovenie návrhu na vydanie predbežného opatrenia nemôže samo osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti právneho názoru krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť tento právny názor svojím vlastným.

Sťažovateľ (podobne ako hociktorý iný účastník občianskeho súdneho konania) musí byť pripravený na to, že pomery účastníkov konania sa môžu nielen dočasne upraviť predbežným opatrením, ale návrh na nariadenie predbežného opatrenia môže byť aj zamietnutý. Aj v prípade zamietnutia návrhu na nariadenie predbežného opatrenia je garantované právo dotknutého účastníka konania na konečnú, definitívnu ochranu poskytovanú príslušným súdom rozsudkom vo veci samej.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené a s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, I. ÚS 3/97), sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1

ústavy namietaným rozhodnutím krajského súdu, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

2. Obdobne ústavný súd nezistil ani žiadnu možnosť kvalifikovať napadnuté uznesenie krajského súdu ako priamy zásah do niektorého z práv sťažovateľa podľa dohovoru OSN, ktorého cieľom je presadzovať, chrániť a zabezpečovať plné a rovnaké využívanie všetkých ľudských práv a základných slobôd všetkými osobami so zdravotným postihnutím a podporovať úctu k ich prirodzenej dôstojnosti. Pretože krajský súd rozhodol vo veci sťažovateľa v medziach zákona a spôsobom, ktorému nemožno vyčítať svojvoľnosť a ktorý je z ústavného hľadiska udržateľný a akceptovateľný, ústavný súd konštatuje, že namietaným rozhodnutím krajského súdu nemohlo žiadnym spôsobom dôjsť ani k porušeniu práv sťažovateľa garantovaných dohovorom OSN, pretože krajský súd postupoval plne v súlade s príslušnými zákonnými ustanoveniami, ktorých výklad a aplikácia krajským súdom neodporuje ich zmyslu a účelu. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže sťažovateľ v petite sťažnosti, ktorým je ústavný súd pri svojom rozhodovaní viazaný (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), nešpecifikoval, ktoré konkrétne práva podľa dohovoru OSN mali byť v jeho prípade porušené, prichádzalo do úvahy aj odmietnutie sťažnosti v tejto časti pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

V nadväznosti na odmietnutie sťažnosti ako celku ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľa uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. septembra 2011